

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

4 septembrie 2014 *

„Acțiune în anulare — Acțiune externă a Uniunii Europene — Acorduri internaționale — Protecția drepturilor conexe ale organismelor de radiodifuziune — Negocieri pentru o convenție a Consiliului Europei — Decizie a Consiliului și a reprezentanților guvernelor statelor membre de autorizare a participării comune a Uniunii și a statelor sale membre la negocieri — Articolul 3 alineatul (2) TFUE — Competență externă exclusivă a Uniunii”

În cauza C-114/12,

având ca obiect o acțiune în anulare formulată în temeiul articolului 263 TFUE, introdusă la 1 martie 2012,

Comisia Europeană, reprezentată de F. Castillo de la Torre, de P. Hetsch, de L. Gussetti și de J. Samnadda, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

reclamantă,

susținută de:

Parlamentul European, reprezentat de R. Passos și de D. Warin, în calitate de agenți,

intervenient,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de H. Legal, de J.-P. Hix, de F. Florindo Gijón și de M. Balta, în calitate de agenți,

pârât,

susținut de:

Republica Cehă, reprezentată de M. Smolek, de E. Ruffer, de D. Hadroušek și de J. Králová, în calitate de agenți,

Republica Federală Germania, reprezentată de T. Henze, de B. Beutler și de N. Graf Vitzthum, în calitate de agenți,

Regatul Țărilor de Jos, reprezentat de C. Wissels și de J. Langer, în calitate de agenți,

Republica Polonă, reprezentată inițial de M. Szpunar, de B. Majczyna, de M. Drwięcki și de E. Gromnicka, și ulterior de B. Majczyna, de M. Drwięcki și de E. Gromnicka, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: engleza.

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, reprezentat de C. Murrell, în calitate de agent, asistat de R. Palmer, barrister,

intervenienți,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul V. Skouris, președinte, domnul K. Lenaerts (raportor), vicepreședinte, doamna R. Silva de Lapuerta, domnii M. Ilešič, L. Bay Larsen, E. Juhász, A. Borg Barthet, C. G. Fernlund și J. L. da Cruz Vilaça, președinți de cameră, domnii A. Rosas și J. Malenovský, doamna A. Prechal și domnii E. Jarašiūnas, C. Vajda și S. Rodin, judecători,

avocat general: doamna E. Sharpston,

grefier: doamna C. Strömholm, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 24 septembrie 2013,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 3 aprilie 2014,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin cererea introductivă, Comisia Europeană solicită anularea Deciziei Consiliului și a reprezentanților guvernelor statelor membre reuniți în cadrul Consiliului din 19 decembrie 2011 privind participarea Uniunii Europene și a statelor sale membre la negocierile pentru o Convenție a Consiliului Europei privind protecția drepturilor organismelor de radiodifuziune (denumită în continuare „decizia atacată”).

Cadrul juridic

Dreptul internațional

- 2 Convenția internațională pentru protecția artiștilor interpreți sau executanți, a producătorilor de fonograme și a organismelor de radiodifuziune, încheiată la Roma la 26 octombrie 1961 (denumită în continuare „Convenția de la Roma”), a introdus, la articolul 13, pentru prima dată la scară internațională, drepturi conexe dreptului de autor pentru organisme de radiodifuziune în ceea ce privește fixarea emisiunilor lor. Această convenție, la care Uniunea Europeană nu este parte, a consacrat de asemenea, la articolul 1, principiul, preluat în convențiile ulterioare în materia drepturilor conexe, potrivit căruia protecția acordată titularilor unor astfel de drepturi nu trebuie să aducă atingere dreptului pe care un autor îl poate deține asupra operei difuzate în cadrul unei emisiuni, înregistrate de producători de discuri sau executate de artiști interpreți sau executanți.
- 3 Acordul privind aspectele legate de comerț ale drepturilor de proprietate intelectuală, care constituie anexa 1 C la Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului (OMC), semnat la Marrakech la 15 aprilie 1994 și aprobat prin Decizia 94/800/CE a Consiliului din 22 decembrie 1994 privind încheierea, în numele Comunității Europene, referitor la domeniile de competență sa, a acordurilor obținute în cadrul negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay (1986-1994) (JO L 336, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 3), reglementează de asemenea, la articolul 14 alineatele

(3), (5) și (6), drepturile conexe ale organismelor de radiodifuziune. La fel ca și Convenția de la Roma, acordul menționat privește în mod exclusiv radiodifuziunea clasică prin intermediul undelor radioelectrice.

- 4 La rândul lor, Tratatul privind drepturile de autor adoptat de Organizația Mondială a Proprietății Intelectuale (OMPI) și Tratatul OMPI privind interpretările și execuțiile și fonogramele, adoptate la Geneva la 20 decembrie 1996 și aprobate în numele Comunității Europene prin Decizia 2000/278/CE a Consiliului din 16 martie 2000 (JO L 89, p. 6, Ediție specială, 11/vol. 20, p. 212), consolidează drepturile autorilor, ale producătorilor de fonograme și ale artiștilor interpreți sau executanți în contextul noilor tehnologii digitale, însă nu pe cele ale organismelor de radiodifuziune.

Dreptul Uniunii

Directiva 92/100/CEE, codificată prin Directiva 2006/115/CE

- 5 Directiva 92/100/CEE a Consiliului din 19 noiembrie 1992 privind dreptul de închiriere și de împrumut și anumite drepturi conexe dreptului de autor în domeniul proprietății intelectuale (JO L 346, p. 61) a reglementat, pentru prima dată în dreptul Uniunii, drepturile conexe ale organismelor de radiodifuziune. Această directivă a fost codificată și abrogată prin Directiva 2006/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind dreptul de închiriere și de împrumut și anumite drepturi conexe dreptului de autor în domeniul proprietății intelectuale (JO L 376, p. 28, Ediție specială, 17/vol. 3, p. 14).

- 6 Intitulat „Dreptul de fixare”, articolul 7 din Directiva 2006/115 prevede la alineatele (2) și (3):

„(2) Statele membre prevăd pentru organismele de radiodifuziune dreptul exclusiv de a autoriza sau de a interzice fixarea emisiunilor lor, fie că sunt difuzate cu sau fără fir, inclusiv prin cablu sau prin satelit.

(3) Dreptul prevăzut la alineatul (2) nu este prevăzut pentru un distribuitor prin cablu, dacă acesta se limitează la retransmiterea prin cablu a emisiunilor organismelor de radiodifuziune și televiziune.”

- 7 Intitulat „Radiodifuziunea și comunicarea publică”, articolul 8 din directiva menționată prevede la alineatul (3):

„Statele membre prevăd pentru organismele de radiodifuziune dreptul exclusiv de a autoriza sau de a interzice retransmiterea emisiunilor lor prin intermediul undelor radioelectrice, precum și comunicarea publică a emisiunilor lor, în cazul în care această comunicare este făcută în locuri accesibile publicului prin plata unei taxe de intrare.”

- 8 Intitulat „Dreptul de distribuție”, articolul 9 din aceeași directivă prevede:

„(1) Statele membre prevăd dreptul exclusiv de punere la dispoziția publicului, prin vânzare sau altfel, a obiectelor indicate la literele (a)-(d), inclusiv a copiilor acestora, denumit în continuare «drept de distribuție»:

[...]

(d) pentru organismele de radiodifuziune, în privința fixărilor emisiunilor lor, după cum se prevede la articolul 7 alineatul (2).

(2) Dreptul de distribuție referitor la un obiect menționat la alineatul (1) nu este epuizat în cadrul Comunității, cu excepția cazului în care prima vânzare a acestui obiect în cadrul Comunității se face de către titularul dreptului sau cu consimțământul acestuia.

(3) Dreptul de distribuție nu trebuie să aducă atingere dispozițiilor specifice ale capitolului I, în special ale articolului 1 alineatul (2).

(4) Dreptul de distribuție poate fi transferat, cedat sau poate constitui obiectul unei licențe contractuale.”

- 9 Articolul 10 din Directiva 2006/115 definește cazurile în care statele membre pot să prevadă limitări ale acestor diferite drepturi.
- 10 Potrivit articolului 12 din directiva menționată, „[p]rotecția drepturilor conexe dreptului de autor în temeiul prezentei directive păstrează intactă și nu aduce în niciun fel atingere protecției dreptului de autor”.

Directiva 93/83/CEE

- 11 Drepturile conexe ale organismelor de radiodifuziune sunt reglementate de asemenea de Directiva 93/83/CEE a Consiliului din 27 septembrie 1993 privind coordonarea anumitor norme referitoare la dreptul de autor și drepturile conexe aplicabile difuzării de programe prin satelit și retransmisiei prin cablu (JO L 248, p. 15, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 134).
- 12 Intitulat „Definiții”, articolul 1 din directiva menționată prevede la alineatul (2) litera (a):
- „În înțelesul prezentei directive, «comunicare publică prin satelit» înseamnă actul de introducere, sub controlul și responsabilitatea organismului de radiodifuziune sau televiziune, a semnalelor purtătoare de programe destinate recepționării de către public într-un lanț neîntrerupt de comunicare conducând la satelit și revenind spre pământ.”
- 13 Articolul 4 alineatul (1) din aceeași directivă face trimitere la dispozițiile relevante ale Directivei 92/100, codificată și abrogată ulterior prin Directiva 2006/115, în ceea ce privește protecția drepturilor conexe ale organismelor de radiodifuziune în scopul comunicării publice prin satelit. Articolul 4 menționat precizează la alineatul (2) că, în înțelesul alineatului (1), expresia „radiodifuziune prin intermediul undelor radioelectrice” care este utilizată în această din urmă directivă include și comunicarea publică prin satelit.
- 14 Articolul 5 din Directiva 93/83 prevede că „[p]rotecția drepturilor conexe dreptului de autor în înțelesul prezentei directive nu aduce atingere și nici nu modifică în niciun fel protecția conferită prin dreptul de autor”.

Directiva 2001/29/CE

- 15 Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională (JO L 167, p. 10, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 230) reglementează și drepturile conexe ale organismelor de radiodifuziune.
- 16 Intitulat „Dreptul de reproducere”, articolul 2 din această directivă prevede:
- „Statele membre prevăd dreptul exclusiv de a autoriza sau de a interzice reproducerea directă sau indirectă, temporară sau permanentă, prin orice mijloace și în orice formă, în totalitate sau în parte:

[...]

(e) pentru organisme de radiodifuziune sau televiziune, a fixărilor programelor difuzate de acestea, indiferent dacă difuzările se fac prin fir sau prin aer, inclusiv prin cablu sau prin satelit.”

17 Intitulat „Dreptul de comunicare publică a operelor și dreptul de a pune la dispoziția publicului alte obiecte protejate”, articolul 3 din directiva menționată prevede:

„(1) Statele membre prevăd dreptul exclusiv al autorului de a autoriza sau de a interzice orice comunicare publică a operelor lor, prin cablu sau fără cablu, inclusiv punerea la dispoziția publicului a operelor lor, astfel încât oricine să poată avea acces la acestea din orice loc și în orice moment.

(2) Statele membre prevăd dreptul exclusiv de a autoriza sau de a interzice punerea la dispoziția publicului, prin cablu sau fără cablu, astfel încât oricine să poată avea acces la acestea din orice loc și în orice moment:

[...]

d) pentru organisme de radiodifuziune sau televiziune, a fixărilor programelor difuzate de acestea, indiferent dacă difuzările respective se fac prin fir sau prin aer, inclusiv prin cablu sau prin satelit.

(3) Drepturile menționate la alineatele (1) și (2) nu se epuizează prin niciun act de comunicare publică sau de punere la dispoziția publicului în sensul prezentului articol.”

18 Articolul 5 din aceeași directivă menționează cazurile în care statele membre pot să prevadă excepții și limitări de la dreptul de reproducere.

19 Articolul 6 din Directiva 2001/29 reglementează „[o]bligațiile privind măsurile tehnice”.

20 Articolul 7 din directiva menționată reglementează „[o]bligațiile privind informațiile referitoare la gestionarea drepturilor”.

21 Articolul 8 din aceeași directivă, intitulat „Sanctiuni și căi de atac”, prevede:

„(1) Statele membre prevăd sancțiuni și căi de atac adecvate cu privire la nerespectarea drepturilor și obligațiilor prevăzute prin prezenta directivă și adoptă toate măsurile necesare pentru a asigura aplicarea acestora. Sancțiunile astfel stabilite sunt eficiente, proporționale și disuasive.

(2) Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a permite titularilor de drepturi ale căror interese sunt afectate de o activitate de contrafacere săvârșită pe teritoriul său să intenteze o acțiune prin care să solicite daune-interese și/sau pronunțarea unei ordonanțe președințiale, precum și, dacă este cazul, confiscarea materialelor contrafăcute, precum și a dispozitivelor, produselor sau componentelor menționate la articolul 6 alineatul (2).

(3) Statele membre trebuie să asigure că titularii de drepturi pot solicita ca o ordonanță președințială să fie pronunțată împotriva intermediarilor ale căror servicii sunt folosite de către terți pentru a contraface dreptul de autor sau un drept conex.”

Directiva 2004/48/CE

22 Directiva 2004/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală (JO L 157, p. 45, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 56, rectificare în JO L 195, p. 16) prevede la articolul 1 că „privește măsurile, procedurile și mijloacele de reparație necesare pentru a asigura respectarea drepturilor de proprietate intelectuală”.

- 23 Potrivit articolului 2 alineatul (3) litera (c) din această directivă, ea nu aduce atingere „[dispozițiilor] interne ale statelor membre referitoare la procedurile penale sau la sancțiunile ce se aplică în cazul încălcării drepturilor de proprietate intelectuală”.

Directiva 2006/116/CE

- 24 Directiva 2006/116/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind durata de protecție a dreptului de autor și a anumitor drepturi conexe (JO L 372, p. 12, Ediție specială, 17/vol. 3, p. 7), care a codificat și a abrogat Directiva 93/98/CEE a Consiliului din 29 octombrie 1993 privind armonizarea duratei de protecție a dreptului de autor și a anumitor drepturi conexe (JO L 290, p. 9, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 141), prevede la articolul 3 alineatul (4):

„Drepturile organismelor de radiodifuziune expiră la 50 ani de la prima difuzare a unei emisiuni, indiferent dacă această emisiune a fost difuzată cu sau fără fir, inclusiv prin cablu sau prin satelit.”

Istoricul litigiului

Negocierile pentru o convenție a Consiliului Europei privind drepturile conexe ale organismelor de radiodifuziune

- 25 La 11 septembrie 2002, Consiliul Europei a adoptat Recomandarea Rec(2002)7 privind măsuri de consolidare a protecției drepturilor conexe ale organismelor de radiodifuziune (denumită în continuare „Recomandarea din 2002”).
- 26 Prin decizia din 20 februarie 2008, Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei a însărcinat Comitetul de coordonare privind media și noile servicii de comunicare să evalueze fezabilitatea consolidării acestor drepturi. La 25 septembrie 2008, Grupul ad-hoc de evaluare a situației privind protecția drepturilor conexe ale organismelor de radiodifuziune a redactat un memorandum referitor la o eventuală convenție a Consiliului Europei cu privire la această protecție (denumit în continuare „Memorandumul din 2008”).
- 27 Memorandumul menționat cuprinde o anexă intitulată „Listă de chestiuni posibile care trebuie examinate la pregătirea unui nou instrument juridic”, al cărui conținut este următorul:

„I. Dispoziții introductive și generale

- Relația cu alte convenții și tratate
 - Obligații existente
 - Obligații viitoare
- Relația cu protecția dreptului de autor sau a unor drepturi conexe asupra emisiunilor
- Definiții
- Puncte de legătură
- Tratatamentul național

II. Conținutul protecției

- Dreptul de fixare
- Dreptul de reproducere
- Dreptul de retransmitere
- Dreptul de punere la dispoziție
- Dreptul de comunicare publică
- Dreptul de distribuție
- Protecția privind semnalele purtătoare de programe predifuzate
- Limitări și excepții
- Durata protecției
- Obligații privind măsurile tehnologice
- Obligații privind informațiile referitoare la gestionarea drepturilor
- Respectarea drepturilor

III. Dispoziții finale”.

- 28 În lumina Memorandumului din 2008, Comitetul de coordonare privind media și noile servicii de comunicare a decis, la 27 mai 2009, să aprobe mandatul grupului consultativ ad-hoc privind protecția drepturilor conexe ale organismelor de radiodifuziune, iar ulterior, în cadrul reuniunii desfășurate în perioada 20-23 octombrie 2009, să continue lucrările referitoare la elaborarea unei convenții a Consiliului Europei cu privire la această protecție.
- 29 Anterior constituirii grupului menționat, la 28 și la 29 ianuarie 2010, a avut loc o reuniune de consultare pentru pregătirea viitoarelor lucrări ale aceluiași grup. Această reuniune a avut drept rezultat redactarea unui raport (denumit în continuare „Raportul din 2010”).

Decizia atacată

- 30 La 9 februarie 2011, Comisia a prezentat Consiliului Uniunii Europene o recomandare pentru o decizie a Consiliului de autorizare a negocierii viitoarei Convenții a Consiliului Europei în materia protecției drepturilor conexe ale organismelor de radiodifuziune.
- 31 La 19 decembrie 2011, Consiliul și reprezentanții guvernelor statelor membre, reuniți în cadrul Consiliului, au adoptat decizia atacată, care a fost notificată Comisiei la 21 decembrie 2011.
- 32 Decizia atacată prevede următoarele:

„Consiliul [...] și reprezentanții guvernelor statelor membre, reuniți în cadrul Consiliului, având în vedere [Tratatul FUE], în special articolul 218 alineatele (3) și (4), având în vedere recomandarea Comisiei [...],

întrucât:

- (1) Comisia ar trebui să fie autorizată să participe, în numele Uniunii, la negocierile pentru o Convenție a Consiliului Europei privind protecția drepturilor organismelor de radiodifuziune în ceea ce privește chestiunile care intră în sfera de competență a Uniunii, și cu privire la care Uniunea a adoptat norme.
- (2) Statele membre ar trebui să participe în nume propriu la negocierile respective numai în măsura în care aspectele apărute în cursul negocierilor intră în sfera lor de competență. Cu scopul de a asigura unitatea în reprezentarea externă a Uniunii, statele membre și Comisia ar trebui să coopereze îndeaproape pe durata procesului de negociere,

adoaptă prezenta decizie:

Articolul 1

- (1) Comisia este autorizată să participe la negocierile pentru o Convenție a Consiliului Europei privind protecția drepturilor organismelor de radiodifuziune și să desfășoare aceste negocieri în numele Uniunii în ceea ce privește chestiunile care intră în sfera de competență a Uniunii și în privința cărora Uniunea a adoptat norme, în consultare cu Grupul de lucru pentru proprietate intelectuală (drepturi de autor) (denumit în continuare «comitetul special»).
- (2) Comisia desfășoară negocierile în cauză în conformitate cu directivele de negociere cuprinse în anexa la prezenta decizie și/sau pozițiile convenite ale Uniunii stabilite în mod specific în scopul acestor negocieri în cadrul comitetului special.
- (3) În cazul în care obiectul negocierilor intră în sfera de competență a statelor membre, Președinția participă pe deplin la negocieri și le desfășoară în numele statelor membre pe baza unei poziții comune convenite în prealabil. În cazul în care nu se poate ajunge la o poziție comună convenită, statele membre au dreptul de a se pronunța și de a vota cu privire la chestiunea în cauză în mod independent, fără a aduce atingere alineatului (4).
- (4) Comisia și statele membre cooperează îndeaproape pe parcursul procesului de negociere, în vederea asigurării unității la nivelul reprezentării internaționale a Uniunii și a statelor sale membre.
- (5) Comisia și/sau Președinția se asigură că documentele referitoare la negocieri sunt difuzate statelor membre în timp util. Acestea raportează Consiliului și/sau comitetului special într-un mod deschis și transparent cu privire la rezultatele negocierilor înainte și după fiecare sesiune de negociere și, după caz, cu privire la orice problemă care poate apărea pe parcursul negocierilor.

Articolul 2

Prezenta decizie se adresează Comisiei.”

33 Anexa la decizia atacată stabilește directivele de negociere după cum urmează:

- „1. Comisia se asigură că proiectul de acord pentru protecția drepturilor organismelor de radiodifuziune propus de Consiliul Europei conține dispoziții corespunzătoare, care permit Uniunii [...] să devină parte contractantă la acesta.

2. Comisia va desfășura negocierile astfel încât să asigure compatibilitatea dispozițiilor planificate cu Directiva 2006/115 [...], Directiva 2006/116 [...], Directiva 93/83 [...] și Directiva 2001/29 [...], precum și cu angajamentele asumate de Uniune [...] și de statele membre ale acesteia în cadrul [Acordului privind aspectele comerciale ale drepturilor de proprietate intelectuală] încheiat sub auspiciile OMC.
 3. Prezentele directive de negociere pot fi adaptate în funcție de progresele înregistrate pe parcursul negocierilor.”
- 34 Conform unei declarații privind adoptarea deciziei atacate, Comisia a susținut, pe parcursul întregii proceduri care a condus la această adoptare, că Uniunea dispune de o competență exclusivă în materie și s-a opus adoptării unui „act hibrid”, adoptat de Consiliu și de reprezentanții guvernelor statelor membre.

Concluziile părților și procedura în fața Curții

- 35 Comisia solicită Curții anularea deciziei atacate și obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.
- 36 Consiliul solicită respingerea acțiunii și obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 37 Prin Ordonanța președintelui Curții din 14 august 2012, au fost admise cererile de intervenție în susținerea concluziilor Consiliului formulate de Republica Cehă, de Republica Federală Germania, de Regatul Țărilor de Jos, de Republica Polonă și de Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, în timp ce, în susținerea concluziilor Comisiei, a fost admisă cererea de intervenție formulată de Parlamentul European.

Cu privire la acțiune

Cu privire la admisibilitate

- 38 Fără a ridica în mod formal o excepție de inadmisibilitate, Consiliul, susținut de Republica Federală Germania și de Regatul Țărilor de Jos, solicită Curții să examineze dacă, întrucât privește în parte o decizie adoptată de reprezentanții statelor membre în calitate de reprezentanți ai guvernelor lor, iar nu de membri ai Consiliului, acțiunea intră sub incidența controlului jurisdicțional al Curții prevăzut la articolul 263 TFUE.
- 39 În această privință, trebuie amintit că acțiunea în anulare trebuie să fie deschisă în privința tuturor dispozițiilor adoptate de instituții, indiferent de natura sau de forma acestora, care urmăresc să producă efecte juridice (Hotărârea Comisia/Consiliul, cunoscută sub numele „AETR”, 22/70, EU:C:1971:32, punctul 42, Hotărârea Parlamentul/Consiliul și Comisia, C-181/91 și C-248/91, EU:C:1993:271, punctul 13, precum și Hotărârea Comisia/Consiliul, C-27/04, EU:C:2004:436, punctul 44).
- 40 În speță, decizia atacată, care produce efecte juridice în relațiile dintre Uniune și statele sale membre, precum și în relațiile dintre instituțiile Uniunii, a fost adoptată în temeiul articolului 218 alineatele (3) și (4) TFUE.
- 41 Pe de altă parte, întrucât decizia atacată regroupează autorizațiile de negociere acordate Comisiei, pe de o parte, și statelor membre, precum și președinției Consiliului, pe de altă parte, rezultă în mod necesar că Consiliul a participat la acordarea atât a uneia, cât și a celeilalte dintre aceste autorizații. Prin urmare, acțiunea este admisibilă în privința deciziei atacate în ansamblul său.

Cu privire la fond

42 Comisia invocă patru motive în susținerea acțiunii formulate.

43 Primul motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 2 alineatul (2) TFUE și a articolului 3 alineatul (2) TFUE. Celelalte trei motive, invocate independent de natura exclusivă sau partajată a competențelor Uniunii în speță, sunt întemeiate, al doilea, pe încălcarea procedurilor și a condițiilor referitoare la autorizarea negocierii acordurilor internaționale de către Uniune, al treilea, pe încălcarea regulilor de votare în cadrul Consiliului prevăzute la articolul 218 alineatul (8) TFUE și, respectiv, al patrulea, pe nerespectarea obiectivelor definite în Tratatul FUE și UE, precum și pe nerespectarea principiului cooperării loiale consacrat la articolul 13 TUE.

Cu privire la primul motiv

– Argumentele părților

44 În cadrul primului motiv invocat, Comisia, susținută de Parlament, arată că, în temeiul jurisprudenței dezvoltate plecând de la Hotărârea AETR (EU:C:1971:32), în prezent codificată la articolul 3 alineatul (2) TFUE, Uniunea dispune de o competență externă exclusivă atunci când, precum în speță, angajamentele internaționale intră, cel puțin într-o măsură importantă, în domeniul de aplicare al normelor comune stabilite de Uniune.

45 În primul rând, Comisia și Parlamentul susțin că negocierile în cadrul Consiliului Europei cu privire la protecția drepturilor conexe ale organismelor de radiodifuziune se vor întemeia în special pe *acquis*-ul Uniunii în acest domeniu. Trecând în revistă diferitele elemente identificate în anexa la Memorandumul din 2008, acestea prezintă motivele pentru care există riscul ca negocierile în cauză să aducă atingere normelor comune ale Uniunii în domeniul menționat, inclusiv în cazul în care ele vor viza elemente în privința cărora se preconizează, conform memorandumului respectiv, depășirea sferei acestui *acquis*.

46 Comisia concluzionează că, în cazul în care un set de drepturi, introdus în mod progresiv de dreptul Uniunii, atinge, precum în speță, un stadiu avansat, iar acordul internațional preconizat are ca obiectiv consolidarea și, cel mult, îmbunătățirea în mod marginal a protecției titularilor în cauză asupra unor aspecte periferice nereglementate în prezent de acest drept, Uniunea trebuie să dispună de o competență exclusivă.

47 În al doilea rând, Comisia, susținută cu privire la acest aspect de Parlament, arată că Uniunea a adoptat un set de norme coerente, care reprezintă mai mult decât simple cerințe minime și care reglementează drepturile conexe ale organismelor de radiodifuziune pentru a asigura buna funcționare a pieței interne. Împrejurarea că această reglementare nu constituie o armonizare completă și lasă statelor membre sarcina de a reglementa anumite aspecte ale domeniului în cauză nu s-ar opune dobândirii de către competența Uniunii în acest domeniu a unui caracter exclusiv.

48 Comisia susține, în al treilea rând, că drepturile conexe ale organismelor de radiodifuziune, astfel cum sunt reglementate de dreptul Uniunii, fac parte dintr-un set coerent și echilibrat de norme în materia proprietății intelectuale, destinat să mențină unitatea ordinii juridice a Uniunii în această materie. În aceste condiții și având în vedere legătura strânsă care există între drepturile și activitățile organismelor de radiodifuziune și cele ale altor titulari de drepturi de proprietate intelectuală, orice modificare adusă drepturilor unora sau altora ar fi de natură să influențeze interpretarea și aplicarea reglementării Uniunii în ansamblul său.

- 49 Consiliul, susținut de Republica Cehă, de Republica Federală Germania, de Regatul Țărilor de Jos, de Republica Polonă și de Regatul Unit arată că viitoarea convenție a Consiliului Europei intră într-un domeniu de competențe partajate între Uniune și statele sale membre, și anume cel al pieței interne, care include protecția proprietății intelectuale. În consecință, atât Uniunea, cât și statele membre ar trebui să fie implicate în negocierile viitoare printr-o cooperare strânsă în toate etapele procesului pentru a asigura unitatea reprezentării externe a Uniunii. Tocmai acesta ar fi obiectivul deciziei atacate.
- 50 Consiliul și statele membre menționate susțin că faptul că o parte, chiar importantă, a acordului internațional preconizat ține de un domeniu reglementat de norme comune ale Uniunii nu este suficient pentru a se concluziona în sensul existenței unui caracter exclusiv al competenței Uniunii în vederea negocierii acestui acord. La o astfel de concluzie s-ar putea ajunge numai în urma unei analize precise și concrete a naturii și a conținutului normelor Uniunii vizate, precum și a relației dintre aceste norme și acordul preconizat, care să arate că acesta din urmă poate aduce atingere normelor menționate sau poate modifica domeniul de aplicare al acestora.
- 51 Aceleași părți susțin de asemenea că ultima teză a articolului 3 alineatul (2) TFUE trebuie interpretată în coroborare cu Protocolul (nr. 25) privind exercitarea competențelor partajate, anexat la Tratatul UE și FUE.
- 52 Consiliul, Regatul Țărilor de Jos și Regatul Unit adaugă că semnatarii Tratatului de la Lisabona au intenționat să codifice, în ultima teză a articolului 3 alineatul (2) TFUE, jurisprudența dezvoltată pe baza Hotărârii AETR (EU:C:1971:32), astfel cum a fost clarificată prin Avizul 1/03 (EU:C:2006:81), refuzând să consacre criteriul „domeniului acoperit deja în mare parte de normele Uniunii”, aplicat de Curte, printre altele, în Avizul său 2/91 (EU:C:1993:106) și în Hotărârea Comisia/Danemarca (C-467/98, EU:C:2002:625).
- 53 În lumina acestor considerații generale, Consiliul, Republica Cehă, Republica Federală Germania, Regatul Țărilor de Jos, Republica Polonă și Regatul Unit contestă că Uniunea dispune de o competență externă exclusivă în speță.
- 54 În această privință, acestea arată, în primul rând, că viitoarea convenție a Consiliului Europei ar putea să depășească reglementarea existentă a Uniunii în privința a trei aspecte.
- 55 În primul rând, această viitoare convenție ar putea consacra un drept exclusiv al organismelor de radiodifuziune în ceea ce privește comunicarea către public a emisiunilor lor în afara locurilor accesibile acestuia prin plata unei taxe de intrare, deși un astfel de drept exclusiv nu ar fi recunoscut în dreptul Uniunii în favoarea organismelor menționate.
- 56 În al doilea rând, convenția ar putea reglementa protecția semnalelor înainte de difuzarea lor către public (denumite în continuare „semnale predifuzate”), deși această protecție nu ar face obiectul niciunei dispoziții a dreptului Uniunii. Astfel, drepturile conferite de reglementarea Uniunii autorilor asupra operelor lor nu ar acoperi drepturile organismelor de radiodifuziune asupra unor astfel de semnale.
- 57 În al treilea rând, negocierile privind viitoarea convenție a Consiliului Europei s-ar putea referi la introducerea unor măsuri penale destinate asigurării respectării drepturilor în cauză, deși asemenea măsuri nu sunt reglementate de norme comune ale Uniunii.
- 58 Republica Polonă adaugă că este de asemenea posibil ca această viitoare convenție să conțină o definiție mai largă a „organismului de radiodifuziune” decât cea reținută de dreptul Uniunii pentru a acoperi difuzorii pe web sau în „simulcast”.

- 59 La fel ca Regatul Unit, Republica Polonă subliniază, pe de altă parte, că nicio normă comună a Uniunii nu conferă în prezent organismelor de radiodifuziune un drept exclusiv de retransmitere prin fir.
- 60 Consiliul, Republica Cehă, Republica Federală Germania și Regatul Unit adaugă că faptul de a admite o competență externă exclusivă a Uniunii, în pofida inexistenței unor norme comune ale acesteia din urmă, pentru motivul că acordul internațional în cauză nu ar extinde decât marginal un set de norme introdus în mod progresiv la nivelul Uniunii, ar conduce la o extindere nelegală a domeniului de aplicare al articolului 3 alineatul (2) TFUE și ar fi contrară principiului atribuirii.
- 61 În al doilea rând, Consiliul, Republica Cehă, Republica Federală Germania, Regatul Țărilor de Jos, Republica Polonă și Regatul Unit arată că dreptul Uniunii a realizat în favoarea organismelor de radiodifuziune doar o armonizare minimă, fragmentată și auxiliară protecției celorlalte drepturi de proprietate intelectuală.
- 62 În al treilea rând, Consiliul, Republica Polonă și Regatul Unit afirmă că reglementarea Uniunii privind drepturile de autor și drepturile conexe, altele decât cele ale organismelor de radiodifuziune, este lipsită de orice relevanță pentru a aprecia existența unor norme comune ale Uniunii în domeniul vizat în speță. Acestea evidențiază, în această privință, diferența fundamentală care există, din punct de vedere istoric, precum și din punctul de vedere al naturii și al obiectului protecției, între dreptul de autor și drepturile organismelor menționate.
- 63 În aceste condiții, o consolidare a protecției acordate organismelor menționate nu ar fi de natură să afecteze echilibrul general al protecției celorlalți titulari de drepturi de proprietate intelectuală și nici exercitarea acestor drepturi de către acești alți titulari.

– Aprecierea Curții

- 64 Primul motiv este întemeiat, în esență, pe încălcarea articolului 3 alineatul (2) TFUE.
- 65 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, printre diferitele cazuri de competență externă exclusivă a Uniunii prevăzute de această dispoziție, doar cel care este menționat în ultima teză a dispoziției și care corespunde situației în care încheierea unui acord internațional „ar putea aduce atingere normelor comune sau ar putea modifica domeniul de aplicare al acestora” este relevant în speță.
- 66 În această privință, trebuie subliniat că termenii utilizați în această ultimă teză corespund celor prin intermediul cărora Curtea a definit, la punctul 22 din Hotărârea AETR (EU:C:1971:32), natura angajamentelor internaționale pe care statele membre nu le pot încheia în afara cadrului instituțiilor Uniunii, în cazul în care normele comune ale Uniunii au fost adoptate pentru a realiza obiective ale tratatului.
- 67 În consecință, acești termeni trebuie interpretați în lumina precizărilor furnizate în privința lor de Curte în Hotărârea AETR (EU:C:1971:32) și în jurisprudența dezvoltată plecând de la această hotărâre.
- 68 Potrivit jurisprudenței Curții, există un risc de a se aduce atingere unor norme comune ale Uniunii prin angajamente internaționale sau de a se modifica domeniul de aplicare al acestor norme, care este de natură să justifice o competență externă exclusivă a Uniunii, în cazul în care angajamentele respective intră în domeniul de aplicare al normelor menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea AETR, EU:C:1971:32, punctul 30, și Hotărârea Comisia/Danemarca, EU:C:2002:625, punctul 82).
- 69 Constatarea unui asemenea risc nu presupune existența unei concordanțe complete între domeniul acoperit de angajamentele internaționale și cel acoperit de reglementarea Uniunii (a se vedea în acest sens Avizul 1/03, EU:C:2006:81, punctul 126).

- 70 Astfel cum a subliniat Curtea în mod repetat, domeniul de aplicare al normelor comune ale Uniunii poate fi afectat sau poate fi modificat prin astfel de angajamente și atunci când acestea din urmă țin de un domeniu acoperit deja în mare parte de astfel de norme (Avizul 2/91, EU:C:1993:106, punctul 25, Hotărârea Comisia/Danemarca, EU:C:2002:625, punctul 82, precum și Avizul 1/03, EU:C:2006:81, punctele 120 și 126).
- 71 În plus, statele membre nu pot, în afara cadrului instituțiilor Uniunii, să își asume asemenea angajamente, și aceasta chiar în lipsa unei contradicții posibile între angajamentele respective și normele comune ale Uniunii (a se vedea în acest sens Avizul 2/91, EU:C:1993:106, punctele 25 și 26, precum și Hotărârea Comisia/Danemarca, EU:C:2002:625, punctul 82).
- 72 Analiza care precedă nu este infirmată de argumentația Consiliului, a Regatului Țărilor de Jos și a Regatului Unit întemeiată pe o concepție pretins mai restrictivă, odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, referitoare la competența externă exclusivă a Uniunii.
- 73 Astfel, Protocolul (nr. 25) privind exercitarea competențelor partajate, invocat în susținerea acestei argumentații, al cărui articol unic prevede că, „în cazul în care Uniunea desfășoară o acțiune într-un anumit domeniu, domeniul de aplicare al exercitării competențelor sale include doar acele elemente care sunt reglementate de respectivul act al Uniunii și, prin urmare, nu include întregul domeniu”, privește în mod exclusiv, astfel cum rezultă din textul său, articolul 2 alineatul (2) TFUE, iar nu articolul 3 alineatul (2) TFUE. Prin acest protocol se urmărește, așadar, precizarea domeniului de aplicare al exercitării de către Uniune a unei competențe partajate cu statele membre care i-a fost atribuită acesteia de tratate, iar nu limitarea domeniului de aplicare al competenței externe exclusive a Uniunii în situațiile menționate la articolul 3 alineatul (2) TFUE, astfel cum a fost clarificat de jurisprudența Curții amintită anterior.
- 74 În aceste condiții, trebuie subliniat că, întrucât Uniunea dispune numai de competențe atribuite, existența unei competențe, în plus de natură exclusivă, trebuie să se întemeieze pe concluziile deduse dintr-o analiză concretă a relației care există între acordul internațional preconizat și dreptul Uniunii în vigoare, din care reiese că un astfel de acord poate aduce atingere normelor comune ale Uniunii sau poate modifica domeniul de aplicare al acestora (a se vedea în acest sens Avizul 1/03, EU:C:2006:81, punctul 124).
- 75 În conformitate cu principiul atribuirii enunțat la articolul 5 alineatele (1) și (2) TUE, în scopul unei asemenea analize, revine părții interesate sarcina de a prezenta elementele de natură să dovedească caracterul exclusiv al competenței externe a Uniunii de care aceasta intenționează să se prevaleze.
- 76 În speță, trebuie arătat de la bun început că decizia atacată nu face nicio precizare cu privire la conținutul negocierilor referitoare la viitoarea convenție a Consiliului Europei privind protecția drepturilor organismelor de radiodifuziune. Decizia atacată nu identifică în detaliu elementele negocierilor respective care, potrivit articolului 1 alineatul (1) din această decizie, intră în sfera de competență a Uniunii și pe cele care, potrivit articolului 1 alineatul (3) din decizie, intră în sfera de competență a statelor membre.
- 77 În aceste împrejurări, în ceea ce privește conținutul negocierilor preconizate, trebuie să se țină seama, în scopul prezentei analize, de Recomandarea din 2002, de Memorandumul din 2008 și de Raportul din 2010, care au fost depuse la dosar de Comisie în susținerea primului său motiv și în privința cărora niciuna dintre părți nu a contestat faptul că furnizează indicațiile relevante cele mai recente în această privință.
- 78 În ceea ce privește domeniul vizat în speță, în aceste documente ale Consiliului Europei se precizează că negocierile în cauză au ca obiectiv adoptarea unei convenții privind protecția drepturilor conexe ale organismelor de radiodifuziune.

- 79 Astfel cum rezultă din Directivele 93/83, 2001/29, 2004/48, 2006/115 și 2006/116, în dreptul Uniunii, drepturile respective fac obiectul unui cadru juridic armonizat care urmărește în special asigurarea bunei funcționări a pieței interne și care, integrând o serie de evoluții legate de provocările tehnologice, de noul mediu digital și de dezvoltarea societății informaționale, a instituit un regim de protecție ridicată și omogenă în favoarea organismelor de radiodifuziune în legătură cu emisiunile lor.
- 80 Rezultă că protecția drepturilor conexe ale acestor organisme, care face obiectul negocierilor din cadrul Consiliului Europei, trebuie considerată ca fiind domeniul relevant în scopul prezentei analize.
- 81 Împrejurarea că cadrul juridic armonizat menționat a fost instituit prin instrumente juridice diferite care reglementează și alte drepturi de proprietate intelectuală nu este de natură să repună în discuție temeinicia acestei abordări.
- 82 Aprecierea existenței unui risc de a se aduce atingere unor nome comune ale Uniunii sau de a se modifica domeniul de aplicare al acestora prin angajamente internaționale nu poate, astfel, să depindă de o distincție artificială întemeiată pe prezența sau pe absența unor astfel de norme în unul și același instrument de drept al Uniunii.
- 83 Astfel, în special, Curtea a considerat la punctele 27 și 29 din Hotărârea Comisia/Franța (C-239/03, EU:C:2004:598) protecția apelor împotriva poluării, care făcea obiectul acordului internațional în discuție în cauza în care s-a pronunțat acea hotărâre, ca fiind „un domeniu”, în pofida faptului că reglementarea relevantă a Uniunii figura în instrumente juridice diferite.
- 84 Domeniul vizat fiind astfel precizat, trebuie arătat că, potrivit textului unor diferite pasaje din Memorandumul din 2008, și anume punctele 49, 52, 57 și 78 din acesta, convenția în cauză a Consiliului Europei ar trebui să fie întemeiată pe *acquis*-ul Uniunii, sub incidența căruia intră în mare măsură dreptul material al proprietății intelectuale, în special cel referitor la organismele de radiodifuziune.
- 85 După cum admit Consiliul și statele membre care au intervenit în susținerea sa, numeroase elemente ale negocierilor preconizate, care sunt menționate în lista care figurează în anexa la Memorandumul din 2008, sunt în mod efectiv deja reglementate de norme comune ale Uniunii.
- 86 În ceea ce privește, în primul rând, elementele identificate în titlul I din această listă, este adevărat că Republica Polonă afirmă că noțiunea „organism de radiodifuziune”, în scopul viitoarei convenții în cauză, ar putea fi definit într-un sens larg astfel încât să se extindă la difuzorii pe web sau în „simulcast”.
- 87 Cu toate acestea, independent de problema dacă, în contextul noilor tehnologii digitale, referirea la emisiunile difuzate cu fir, prin fir sau fără fir, conținută la articolul 2 și la articolul 3 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2001/29, la articolul 7 alineatul (2) și la articolul 9 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2006/115, precum și la articolul 3 alineatul (4) din Directiva 2006/116, permite includerea unor asemenea difuzori în sfera de aplicare a normelor comune ale Uniunii în domeniul avut în vedere, este, în orice caz, de necontestat faptul că, astfel cum arată Comisia, o negociere care ar urmări, într-un mod sau altul, includerea acestor difuzori în domeniul de aplicare al viitoarei convenții a Consiliului Europei, în special prin adoptarea în scopul acestei convenții a unei definiții a „organismului de radiodifuziune” în termeni „neutri din punct de vedere tehnologic”, după cum se sugerează la punctul 13 din Raportul din 2010, ar avea o incidență transversală asupra domeniului de aplicare al tuturor normelor comune ale Uniunii referitoare la protecția drepturilor conexe ale unor astfel de organisme.
- 88 În ceea ce privește, în al doilea rând, elementele identificate în titlul II din lista care figurează în anexa la Memorandumul din 2008, părțile nu contestă faptul că elementele referitoare la dreptul de fixare, la dreptul de reproducere, la dreptul de punere la dispoziția publicului, la dreptul de distribuție, la

limitările și la excepțiile de la aceste drepturi, la durata protecției drepturilor menționate, la obligațiile privind măsurile tehnice și la cele privind informațiile referitoare la gestionarea drepturilor întră sub incidența normelor comune ale Uniunii și că negocierile cu privire la elementele respective vor putea aduce atingere sau vor putea modifica domeniul de aplicare al acestor norme comune.

- 89 În schimb, între părți există un dezacord cu privire la patru elemente menționate la acest titlu II, și anume dreptul de retransmitere, dreptul de comunicare publică, protecția semnalelor predifuzate și respectarea drepturilor conexe ale organismelor de radiodifuziune.
- 90 În ceea ce privește, în primul rând, dreptul de retransmitere, Republica Polonă și Regatul Unit susțin că dreptul Uniunii a realizat doar o armonizare minimă în măsura în care vizează în mod exclusiv, potrivit articolului 8 alineatul (3) din Directiva 2006/115, retransmiterea prin intermediul undelor radioelectrice. Or, negocierile în cauză ar putea să conducă la consacrarea în favoarea organismelor de radiodifuziune a unui drept exclusiv de retransmitere și prin fir, în special prin internet.
- 91 În această privință, trebuie arătat că articolul 8 alineatul (3) din Directiva 2006/115 ne se referă la o situație comparabilă cu cea constatată la punctele 18 și 21 din Avizul 2/91 (EU:C:1993:106) în care Curtea nu a recunoscut o competență exclusivă a Uniunii pentru motivul că atât dispozițiile dreptului Uniunii, cât și cele ale convenției internaționale în cauză prevedeau cerințe minime. Astfel, această dispoziție atribuie un domeniu de aplicare material precis dreptului de retransmitere în dreptul Uniunii, limitându-l la retransmiterea prin intermediul undelor radioelectrice.
- 92 După cum arată Comisia, negocieri desfășurate în cadrul Consiliului Europei care, astfel cum se sugerează la punctul 54 din Memorandumul din 2008, ar urmări extinderea acestui drept la retransmiterea prin fir sau prin internet ar putea, prin urmare, să modifice domeniul de aplicare al normelor comune ale Uniunii în materia dreptului de retransmitere.
- 93 În plus, după cum subliniază tot Comisia, dreptul organismelor de radiodifuziune în materia retransmiterii prin fir este deja reglementat parțial, ca atare, prin norme comune ale Uniunii ca urmare a interacțiunii care există între diferitele drepturi de proprietate intelectuală ale acestor organisme care sunt reglementate de dreptul Uniunii. Astfel, după cum a statuat Curtea în Hotărârea ITV Broadcasting și alții (C-607/11, EU:C:2013:147), dreptul exclusiv de comunicare publică de care se bucură, în temeiul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29, organismele de radiodifuziune televizată terestră asupra emisiunilor lor protejate prin dreptul de autor acoperă dreptul exclusiv de a autoriza sau de a interzice retransmisia unor astfel de opere de către un alt organism prin intermediul internetului.
- 94 În ceea ce privește, în al doilea rând, dreptul de comunicare publică, Consiliul și mai multe state membre care au intervenit în susținerea sa afirmă că negocierile în cauză ar putea depăși *acquis*-ul Uniunii prin extinderea, spre deosebire de articolul 8 alineatul (3) din Directiva 2006/115, a domeniului de aplicare al acestui drept în afara locurilor accesibile publicului prin plata unei taxe de intrare.
- 95 În această privință, trebuie să se constate însă, asemenea Comisiei, că nici Memorandumul din 2008, nici Raportul din 2010 nu conțin indicații în acest sens și că, la rândul lor, Consiliul și statele membre interveniente nu au furnizat niciun element în susținerea afirmațiilor lor.
- 96 Dimpotrivă, potrivit textului Recomandării din 2002, în special al punctului (f) din rubrica „Drepturi care urmează să fie acordate” inclusă în anexa la recomandarea menționată, precum și potrivit punctului 24 din expunerea de motive a acesteia din urmă, domeniul de aplicare al dreptului de comunicare publică ar fi identic cu cel care este prevăzut la articolul 13 litera (d) din Convenția de la Roma, care circumscrie domeniul de aplicare la locurile accesibile publicului prin plata unei taxe de intrare.

- 97 În ceea ce privește, în al treilea rând, protecția semnalelor predifuzate, este adevărat că Consiliul și mai multe state membre care au intervenit în susținerea sa arată în mod întemeiat că organismele de radiodifuziune nu beneficiază, în temeiul dreptului Uniunii în vigoare, de o protecție referitoare la aceste semnale ca atare, în timp ce, potrivit punctelor 41-43 și 54 din Memorandumul din 2008 și potrivit punctului 14 din Raportul din 2010, negocierile în cauză ar putea să conducă la instituirea unei astfel de protecții din cauza vulnerabilității semnalelor menționate față de acte neautorizate de însușire sau de exploatare.
- 98 Cu toate acestea, una dintre soluții, evidențiată de Comisie, care, potrivit textului punctului 43 din Memorandumul din 2008, este prezentată ca fiind demnă de a fi luată în considerare, și anume extinderea noțiunii „transmisii” la semnalele predifuzate astfel încât acestea din urmă să fie incluse în domeniul de aplicare al protecției diverselor drepturi recunoscute în favoarea organismelor de radiodifuziune, ar putea în mod incontestabil să modifice transversal domeniul de aplicare al normelor comune ale Uniunii în domeniul avut în vedere.
- 99 În privința celorlalte soluții posibile evocate în fața Curții, precum instituirea unei protecții juridice *sui generis* a semnalelor predifuzate sau aplicarea în privința acestora din urmă a dispozițiilor referitoare la protecția măsurilor tehnice, trebuie să se constate că, în lipsa unei referiri la acestea în Memorandumul din 2008 sau în Raportul din 2010 și întrucât Consiliul și statele membre interveniente nu și-au susținut afirmațiile cu vreun element, soluțiile respective par a fi, în acest stadiu, ipotetice și, prin urmare, nu pot fi luate în considerare pentru a stabili caracterul exclusiv sau partajat al competenței Uniunii în speță.
- 100 În ceea ce privește, în al patrulea rând, respectarea drepturilor conexe ale organismelor de radiodifuziune, Consiliul și mai multe state membre care au intervenit în susținerea sa, fără a contesta faptul că sancțiunile și căile de atac în caz de atingere adusă acestor drepturi sunt reglementate, în dreptul Uniunii, de articolul 8 din Directiva 2001/29, precum și de un set de norme comune conținute de Directiva 2004/48, susțin totuși că negocierile în cauză ar putea să conducă la instituirea, spre deosebire de reglementarea Uniunii, a obligației părților contractante de a adopta sancțiuni penale în cazul unor astfel de atingeri.
- 101 Cu toate acestea, trebuie să se constate, asemenea Comisiei, că nici Memorandumul din 2008, nici Raportul din 2010 nu conțin indicații în acest sens și că afirmațiile reproduse la punctul anterior nu au fost susținute de niciun element în raport cu negocierile viitoare din cadrul Consiliului European.
- 102 Din analiza care precedă rezultă că conținutul negocierilor pentru o convenție a Consiliului European privind protecția drepturilor conexe ale organismelor de radiodifuziune, astfel cum este delimitat de Recomandarea din 2002, de Memorandumul din 2008 și de Raportul din 2010, intră într-un domeniu acoperit în mare măsură de norme comune ale Uniunii și că aceste negocieri pot aduce atingere unor norme comune ale Uniunii sau pot modifica domeniul de aplicare al acestora. Prin urmare, negocierile respective sunt de competență exclusivă a Uniunii.
- 103 În consecință, decizia atacată a fost adoptată cu încălcarea articolului 3 alineatul (2) TFUE.
- Cu privire la al doilea-al patrulea motiv
- 104 Întrucât primul motiv este întemeiat, se impune, în consecință, anularea deciziei atacate fără a fi necesară examinarea celorlalte motive invocate de Comisie în susținerea acțiunii formulate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

105 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a solicitat obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată, iar Consiliul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată. Conform articolului 140 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, în temeiul căruia statele membre și instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată, Republica Cehă, Republica Federală Germania, Regatul Țărilor de Jos, Republica Polonă, Regatul Unit, precum și Parlamentul vor suporta propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară și hotărăște:

- 1) **Anulează Decizia Consiliului și a reprezentanților guvernelor statelor membre reuniți în cadrul Consiliului din 19 decembrie 2011 privind participarea Uniunii Europene și a statelor sale membre la negocierile pentru o Convenție a Consiliului Europei privind protecția drepturilor organismelor de radiodifuziune.**
- 2) **Obligă Consiliul Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.**
- 3) **Republica Cehă, Republica Federală Germania, Regatul Țărilor de Jos, Republica Polonă, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, precum și Parlamentul European suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Semnături